

## Mňoukalové

Jim Čert

Nad krajem Mňoukalů stíny se kloní,  
mokré a černé, černější než tuš.  
Zvolna a tiše jejich zvonce zvoní,  
ať je to hobit, trpaslík či muž.

Kdo nemá strach klepat u jejich dveří,  
ten utopí se, klesne do bažin.  
Jenom pár bublin slizkou vodu zčeří  
a pak jen ticho, chlad a vlhký stín.

Stojatá voda prohnílym břehem splývá,  
práchnivé vrby truchlí koukolem.  
Sbor chmurných krkavců nad kalužemi zpívá  
a krákoráním plaší vlastní sen.

Hluboko pod zemí své kobky mají  
a v nich je plíseň, vlhko, tma a chlad.  
Jedinou tenkou svíčku rozžínají,  
když chtějí svoje zlato počítat.

Provlhlý strop a ze stěn voda kapá,  
po slizké zemi zelenavý šlem.  
Plesk, plesk Mňoukal kalužinou capá,  
skulinou dveří podívat se ven.

Dychtivě zírají a naslouchají,  
citlivým prstům stačí jeden hmat.  
Když s tebou končí ve svém pytli mají,  
tvou holou lebku, ohlodaný hnát.